

LBRIS

We know
books

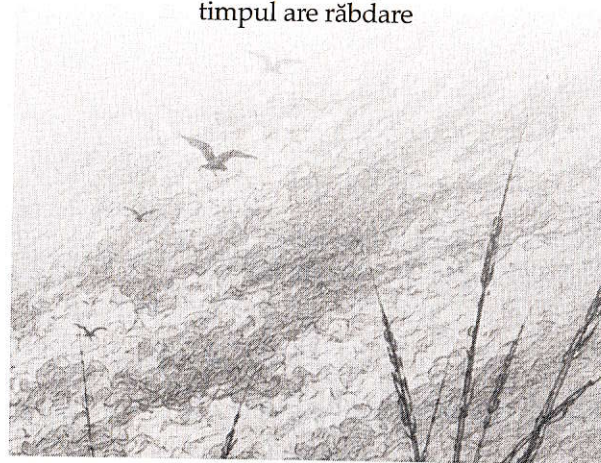
CLAUDIU OȚEANU

VOLUM DE PROZĂ SCURTĂ

La pândă
în lanul
cu știuci

Povești despre oameni și locuri unde
timpul are răbdare

EDITURA SOCIETĂȚII ZIARIȘTILOR ȘI OAMENILOR DE
CULTURĂ „CINCINAT PAVELESCU” BRAȘOV

E-mail: claudiuoteleanu@yahoo.com

tel./fax: +40 368 004 305

mobil: + 40 725 454 009

Copyright © Claudiu Oțeleanu, 2026.

Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OȚELEANU, CLAUDIU

La pândă în lanul cu știuci /

Claudiu Oțeleanu. - Brașov, 2026

ISBN 978-606-95410-3-1

Redactor: Claudiu Oțeleanu

Tehnoredactor: Paula Iulia Cionca

Tipărit la PrintExpert Oradea

CUPRINS

Cuvântul autorului	5
În loc de prefață. Cititorului neavizat	7
Cafeaua rece	9
Cheile	11
Costel	14
Devoratorul de vise	17
Dialogând cu Dumnezeu	21
Întrebări simple	28
Pauză de front	31
Povestea Ioanei și a lui Alexandru	33
Povestea unei preziceri	37
De când iepurele ataca omul în grădina cu varză	41
Conversație întreruptă	45
Am pierdut totul	49
Timpul care trece	52
Reeducarea sfinților	54
Întâlnirea de la miezul nopții	59
Jurnalul unui an terifiant	65
Așteptând trenul care nu vine	71
Ușa	83

Când tăcerea va deveni regulă	92
Civilizația văzută din coteț	99
Democrația care te suportă... până vorbești	102
Despre geopolitică și alte ocupații suspecte	105
Egiptean?	109
Fata cu două case	111
Lăcustele	115
Ora la care nu mai minți	118
Piatra de lemn –	
Dumnezeu în epoca algoritmului	120
Piatra de lemn	125
Rușinea taurului	135
Sala, ca un teatru gol!	139
Simetrie	142
Instrucțiuni de folosire	145

CUVÂNTUL AUTORULUI

Există oameni care scriu romane. Alții scriu tratate. Unii scriu memorii după ce au trăit o viață întreagă. Eu am scris aceste povestiri între două telefoane care nu au sunat, câteva procese, câteva cafele reci, niște lansări de carte, câteva dezamăgiri, câteva bucurii și o cantitate greu de estimat de întrebări fără răspuns.

Textele care urmează nu formează un roman. Nici măcar nu încearcă.

Unele sunt povești. Altele sunt amintiri. Unele sunt parabole. Altele sunt conversații care probabil nu ar fi trebuit să existe. Veți întâlni găini filozofe, tauri rușinați, profesori obosiți, oameni care vorbesc cu Dumnezeu, oameni care vorbesc prea mult și oameni care nu spun nimic atunci când ar trebui.

În paginile acestea apar războaie, iubiri, telefoane tăcute, vise ciudate, politică, moarte, credință, algoritmi și câteva întrebări care au prostul obicei de a reveni atunci când crezi că ai scăpat de ele. Dacă există o legătură între toate aceste texte, atunci ea este simplă, omul. Această ființă imperfectă, contradictorie și adesea ridicolă, care încearcă să înțeleagă lumea fără să reușească pe deplin și care, în ciuda tuturor dovezilor contrare, continuă să spere.

Restul este literatură. Sau viață.

De multe ori nici eu nu mai sunt foarte sigur unde se termină una și unde începe cealaltă.

Claudiu Ofeleanu

specific: „Știi cumva cât de departe este Școala de oligofreni de centrul orașului?” Am căzut pe gânduri, vreo câteva din ele s-au făcut cioburi, eu fiind o persoană destul de grea în toate circumstanțele, și i-am răspuns, după cum era și firesc: „Găsește tu un instalator... duminica, na!”

Afară întunericul se instalase confortabil, semn că-l găsisem pe meseriașul cu pricina. Abia atunci am observat cu uimire că pe perete, drept în fața mea, un tablou electric imens, (cu certitudine autorul e celebru!), arunca scânteii de-a valma ca la finele unui spectacol Untold.

Pe neașteptate, m-a străbătut un curent destul de subtil, atât de subtil încât l-am confundat cu sindromul Stendhal și, de frică să nu leșin de... lingoa-re, am tras heblul!

Mircea Brenciu

CAFEAUA RECE

S-au întâlnit după aproape treizeci de ani. La aceeași cofetărie din centru, doar că acum nu mai mirosea a prăjituri, ci a cafea scumpă și a timp pierdut. El a ajuns primul. S-a așezat la masă și a privit pe geam, ca și cum ar fi așteptat nu o femeie, ci o confirmare că viața încă mai are surprize.

Ea a intrat câteva minute mai târziu.

Avea același zâmbet, dar altă liniște pe chip – genul de liniște pe care o capătă oamenii după ce au învățat să nu mai aștepte prea mult de la nimeni.

– Ce faci? a întrebat el.

– Trăiesc, a răspuns ea simplu.

Au vorbit despre trecut, despre colegi, despre cine a plecat, cine a rămas, cine s-a pierdut pe drum. La început, conversația curgea ușor, ca o apă veche care își știe albia. Apoi, pe nesimțite, s-a schimbat tonul. El a început să explice lucruri, despre viață, despre oameni, despre cum funcționează lumea. Ea a început să tacă.

Nu din lipsă de argumente. Din lipsă de chef.

Chelnerul a adus două cafele. A lui s-a răcit repede, pentru că vorbea prea mult. A ei a rămas caldă, pentru că nu se grăbea nicăieri. La un moment dat, ea a pus ceașca jos și a spus:

– Știi ce e ciudat? Nu m-ai întrebat nimic despre mine. El a zâmbit, ușor iritat.

– Ba da, am întrebat.

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Ai vorbit despre tine.

A fost o tăcere scurtă, dar suficientă cât să încapă în ea toți anii care trecuseră. S-a ridicat încet, și-a pus geanta pe umăr și a spus, fără reproș:

– Noi ne știm de mici. Tocmai de asta credeam că o să fie altfel.

A plecat.

El a rămas la masă, privind ceașca lui cu cafea rece. A gustat din ea și a făcut o grimasă. Nu pentru că era amară. Ci pentru că era adevărată.

Uneori nu pierzi oameni pentru că ai spus ceva greșit, ci pentru că nu ai ascultat la timp!

CHEILE

Într-o seară de ianuarie, mesajul a venit scurt, fără introduceri, ca o veste de la front:

– *Apropo, astăzi mi-au dat cheile de la spațiu.*

El a citit și a zâmbit. Nu pentru că ar fi fost o mare victorie în ochii lumii, ci pentru că știa câtă trudă, câtă nervozitate și câte telefoane se ascund în spatele unei uși care, în sfârșit, se deschide. A răspuns imediat:

– *Bravo! ...bun ungurașul!*

Ea a replicat relaxat:

– *Ce pot spune?!... Își face treaba omul.*

Așa era viața lor. Fără discursuri. Fără poezie inutilă. Cu lucruri concrete, chei, contracte, spații, oameni care își fac sau nu își fac treaba. După câteva zile, el a scris din nou, în stilul lui direct:

– *Salutare! Ce face lesbiana mea preferată?*

Nu era nici insultă, nici glumă forțată. Era o remarcă, spusă cu naturalețe.

Ea e bisexuală și nu făcuse niciodată un secret din asta. Iar el nu făcuse niciodată o problemă din faptul că oamenii își trăiesc viața cum cred de cuviință. Ea a răspuns simplu:

– *Joc table. Tu?*

El a oftat:

– Am ațipit puțin. De vineri am un abces dentar. Am obosit de atâta durere.

Durerea era reală. Nu filozofică. Nu metaforică. Durere de nerv, de măsea, de om care nu mai are chef de nimic. Ea a devenit serioasă imediat:

– Trebuie neapărat să îl rezolvi, altfel te vor lăsa nervii de la durere.

Nu era tandrețe siropoasă. Era grijă practică. Grija aceea care nu te mângâie pe cap, dar te ține în picioare.

Apoi, într-o altă seară, mesajul a venit ca un ordin de zi:

– S-a modificat controlul judiciar. Poți participa la orice eveniment și te poți deplasa pe tot teritoriul țării.

El a citit încet. Și pentru o secundă, a simțit cum se mai slăbește o verigă din lanț.

– Te rupe, unguru'! Te îndoaie. Bravo.

Nu era limbaj academic. Era limbaj de om care a stat prin viață destul de mult să știe că libertatea nu vine cu fanfară, ci cu hârtie semnată și ștampilată. După aceea, conversația a alunecat din nou în glume, în ironii, în tachinări.

– Până trec evenimentele, te bântui, a scris ea.

– Sexil, a răspuns el.

– Te fac sergentul meu major, dacă vrei, a continuat ea.

El a râs scurt:

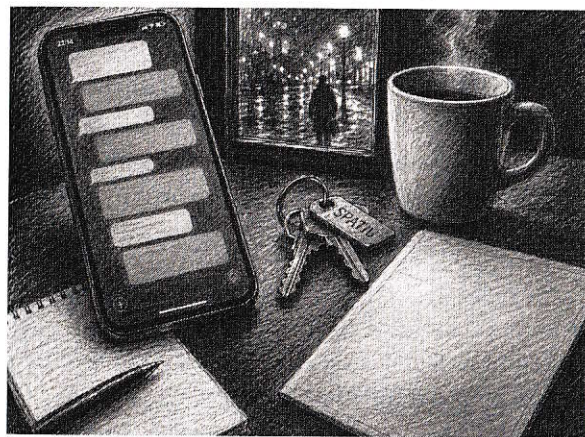
– Măi perversă mică, care ești!

Ea a replicat imediat:

– Eu?!... Nu recunosc nimic.

Atunci a realizat ceva simplu, fără filozofie, viața nu e dreaptă, nu e romantic, nu e curată. Dar e suportabilă când ai lângă tine oameni care nu te judecă, nu te menajează și nu te abandonează.

Cheile primite în ianuarie nu erau doar chei. Erau dovada că, din când în când, lucrurile se mai leagă. Iar mesajele alea scurte, trimise între două dureri de măsea și două griji de tribunal, nu erau literatură. Erau viață.

Viață din aceea pe care nu o scrii ca să impresionezi, ci ca să nu o uiți.